

TẢ MỘT EM BÉ ĐANG TUỔI TẬP ĐI TẬP NÓI

Đề bài: Hãy tả một em bé đang tuổi tập đi tập nói mà em biết

Các bài văn mẫu tham khảo

Bài số 1:

Văn mẫu tả em gái vừa tròn một tuổi

Cuộc sống xung quanh ta sẽ trở nên vui vẻ và đỡ buồn chán hơn khi có những tiếng cười, tiếng nói của những em bé dễ thương. Tôi cũng có một đứa em gái đang tuổi tập đi, tập nói, đó là người mà tôi yêu quý nhất tông gia đình.

Em gái tôi tên là Hạ An, vừa tròn một tuổi kể từ khi sinh ra. Hạ An là một cô bé dễ thương và khá tinh nghịch. Con bé có mái tóc tơ đen óng ả, mềm mượt, lúc nào cũng để xõa như công chúa. Tuy còn nhỏ nhưng Hạ An cũng khá bụ bẫm, khuôn mặt cô bé tròn, hai bên má có ngấn phình ra cùng với làn da trắng hồng khiến ai nhìn bé cũng muốn cắn yêu một cái. Đôi mắt bé tròn, to đen láy, long lanh như hạt nhãn, chiếc mũi nhỏ, xinh, cái miệng đỏ hồng, mỗi khi cười lại để lộ hàm răng chưa mọc hết, trông dễ thương vô cùng. Ngày ngày, Hạ An được bố mẹ cho tập nói, tập đi, mỗi lần như vậy, tôi lại được chứng kiến những khoảnh khắc đáng yêu của cô bé.

Khi tập đi, vì đôi chân chưa đứng vững, nên mỗi bước chân của An đều được bố mẹ đỡ, dìu dắt theo, rồi dần dần con bé đã có thể tập tễnh bước đi được một vài bước ngắn khiến cả nhà tôi vui mừng không thôi. Theo từng bước chân, cái thân hình bụ bẫm, tròn tròn của con bé lại bập bênh theo nhịp bước, trông giống như con lật đật nhỏ đáng yêu, miệng thì cười toe toét như hãnh diện, tự hào. Cũng có đôi khi bé ngã sũng xoài trên mặt đất, tuy nhiên nhờ sự cổ vũ, khích lệ của những người xung quanh, nó lại đứng lên và bước đi tiếp. Con bé luôn chăm chỉ tập đi, vậy nên đến bây giờ nó đã có thể đi được một đoạn dài mà không cần người đỡ. Bé An của tôi thật giỏi!

Tập đi là một chuyện nhưng khi Hạ An tập nói, cô bé lại khiến cho cả gia đình tôi có những khoảnh khắc cười vui vẻ. Mấy ngày đầu, cô nàng được mẹ dạy nói những tiếng đơn giản như “ba”, “mẹ”, “chị”,...Chao ôi, cái giọng non choẹt cất lên nghe mới đáng yêu làm sao! Dần dần cô bé được dạy những câu nói dài hơn, rồi học lại lời nói của những người xung quanh, nói theo khiến mọi người có những trận cười sảng khoái. Gia đình tôi đều rất vui mừng vì bây giờ bé đã có thể nói gần như sắp sõi được những câu giao tiếp cơ bản hàng ngày.

Được chứng kiến những khoảnh khắc đáng yêu của em gái tôi khi tập nói, tập đi, tôi lại nhớ đến bản thân mình ngày trước, cũng đã từng có những khoảng thời gian non nớt và dễ thương đến vậy. Tôi hy vọng bé Hạ An sẽ ngày càng đi vững và nói sõi để có thể cùng tôi trò chuyện và đi chơi sau này.

Bài số 2:

TẢ MỘT EM BÉ ĐANG TUỔI TẬP ĐI TẬP NÓI

Bài văn tả em bé 13 tháng tuổi đang tập đi tập nói

Bé Huệ 13 tháng tuổi, là con gái đầu lòng của cô Thái. Cô Thái là nhân viên đường sắt, công tác tại nhà ga Hàng cỏ. Cô ở cạnh nhà em. Chủ nhật nào, cô cũng mang bé Huệ sang nhà em chơi.

Bé Huệ có đôi môi đỏ chót, má thơm mùi sữa. Đôi mắt đen láy rất đẹp. Mái tóc tơ mượt mà. Bé đi lẫm chẫm; đi được vài bước lại bò. Miệng bi bô suốt ngày. Sáu cái răng trắng nõn, luôn nhoèn miệng cười. Hỏi tên ai, nó cũng chỉ đúng người đó. Nó biết vòng tay, cúi đầu rất điệu cát tiếng ạ . Nó biết giơ tay vẫy vẫy nói: "bai bai". Nó gọi "mẹ", gọi "bố gọi ông, gọi "bà" rất rõ. Da nó rất trắng, không biết ai bày cho nó là người Pháp, nên mỗi lần được hỏi:

- Bé Huệ người nước nào ?

- Pháp ! Pháp !

Nó nói xong liền cười tít mắt. Rồi sà vào mẹ, vào cô chỉ ra ngoài ngõ, cúi đầu nói: "Chơi ! Chơi !".

Lê Phước Hạnh Lớp 5A Trường Tiểu học Nguyễn Huệ Quận Hoàn Kiếm - Hà Nội

Bài số 3:

Tả bé gái được 20 tháng tuổi

Hai vợ chồng chị Sâm dạy học ở Bắc Ninh. Hè vừa rồi, anh chị đưa con về thăm bà ngoại. Bé Phi Yến đã được 20 tháng tuổi.

Chỉ sau một ngày, nó quen thân hết mọi người: bà, cậu Sơn và dì Bình. Nó bám lấy bà suốt ngày. Cặp chân và đôi bàn tay cháu Yến rất xinh. Móng tay móng chân như những nụ hoa hồng tươi thắm. Cặp mắt sáng ánh lên vẻ tinh anh, dịu dàng. Má bầu lúm đồng tiền thơm mùi sữa. Tóc vàng mượt như tơ. Cổ tay có ngấn, tròn trĩnh đeo cái vòng bạc óng a óng ánh. Chăn năm, cháu đã biết đi. Bây giờ, cháu đi khá vững. Cháu thích ngồi lên xe máy để được đèo đi chơi. Bé biết gọi mèo, gọi chó. Thích ôm búp bê nằm ngủ. "Bà ơi !", "Mẹ ơi", "cậu Sơn", "dì Bình", cháu cất tiếng gọi rất rõ.

Chị Sâm bảo: "Nó ghê gớm lắm! Mới tí tuổi đã biết bênh bố, thích mặc áo quần đẹp, đi giày đẹp! Hỏi ai đái dầm, nó chỉ vào con chó bông !... "

Mỗi bữa cháu Yến ăn được một bát cháo đầy. Cháu thích được cầm thìa để tự múc cháo ăn. Tám chiếc răng sữa trắng nõn, nhai thức ăn chóp chép. Thấy ai làm gì cũng nhìn và bắt chước làm theo. Cháu nói được nhiều tiếng, thích cầm lấy cái điều khiển ti vi, nhấn nút, lắc lắc như người lớn. Cháu đã bắt đầu ê a tập hát và reo lên khi xem phim hoạt hình.

TẢ MỘT EM BÉ ĐANG TUỔI TẬP ĐI TẬP NÓI

Hôm trở về Bắc Ninh, cháu Yên ôm chặt lấy bà thơm lấy thơm để. Cháu nắm chặt tay cậu Sơn. Cháu đòi đi Bình bế. Cháu gọi bà, gọi dì, gọi cậu, vẫy tay khi ngồi lên xe ô tô.

Từ hôm cháu Phi Yên trở lại Bắc Ninh, nhà bà ngoại vắng hẳn. Ai cũng nhớ và thương.

Bài số 4:

Bài văn tả bé trai 9 tháng tuổi với những khoảnh khắc đáng yêu

Trong cuộc đời của mỗi người, ai cũng sẽ từng trải qua khoảng thời gian tập đi, tập nói từ khi sinh ra còn là một đứa trẻ cho đến khi trưởng thành. Và cháu trai tôi cũng vậy, nó là một đứa bé đang tuổi tập đi tập nói với những khoảnh khắc đáng yêu vô cùng.

Cháu trai tôi tên thật là Gia Khánh, bé đã được chín tháng kể từ khi mới chào đời. Bé có làn da trắng nõn, mềm mại, khuôn mặt tròn với hai má phúng phính, ngắn thịt. Thằng bé khá bụ bẫm nên nó có một thân hình đầy đặn, tròn tròn như trái bóng khiến cho ai nhìn cũng chỉ muốn ôm ngay bé vào lòng. Đây là khoảng thời gian mà bé được dần tiếp xúc với việc tập nói, tập đi nên mỗi khi có thời gian rảnh, tôi lại qua nhà đi để cùng thằng bé tập đi, nói và được chứng kiến những giây phút đáng yêu vô cùng.

Mỗi lần bé tập đi, cả nhà đều dõi theo từng bước chân bé. Những bước chân đầu tiên của cuộc đời được dìu dắt bởi người mẹ thân yêu. Bé tập tễnh bước đi, mỗi lần bước là cả thân hình lại lon ton theo từng nhịp chân. Dần dần, bé đi mà không cần người đỡ nữa, cũng có những lần bé ngã, đôi mắt to, tròn, đen láy lại ngấn nước, bé khóc òa lên vì đau trông đáng thương vô cùng nhưng chú tôi bảo rằng, khi ngã phải biết tự đứng dậy mà không cần ai giúp, thế là thằng bé sau đó nín khóc dần và tự mình đứng lên trong sự cổ vũ và động viên của gia đình. Cho đến nay, bé đã có thể đi khá vững vàng và tràn đầy tự tin, khuôn mặt lúc nào cũng rạng rỡ còn miệng thì cười toe toét trông dễ thương làm sao.

Để tập nói, đó cũng là cả một quá trình với bé. Thằng bé ban đầu bập bẹ những tiếng cơ bản rồi dần dần nói được những câu dài khiến cả nhà tôi ai cũng vui mừng. Đôi khi nó nói sai khiến cả nhà lại được một phen cười đau bụng. Mỗi lần tập nói, cái giọng non choẹt còn hơi sữa lại vang lên lanh lảnh trong không gian, dường như cu cậu lúc nào cũng phấn khích sau khi biết nói được những câu chữ đơn giản nên ngày nào cũng nói liên hồi, hết nói chuyện với ông rồi nói chuyện với bà trông không khác gì ông cụ non đáng yêu.

Em bé đang tập nói tập đi mới thật dễ thương và ngộ nghĩnh làm sao. Qua đó mới thấy, những câu nói đầu tiên hay những bước chân đầu tiên luôn là những điều quý giá nhất, mở ra cả một chặng đường tương lai sau này trong cuộc đời của mỗi người.